

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 7Er/368/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214207964
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Csémyová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2019:2214207964.2

Uznesenie

Okresný súd Dunajská Streda v exekučnej veci oprávneného: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951 so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, zast. Advokátska kancelária Antovszká, s.r.o., IČO: 36 866 881, so sídlom Vlárská 32, 831 01 Bratislava, proti povinnému: Q. M., G.. XX.XX.XXXX, J.. XX.XX.XXXX, G. K. V.Á. A., vedenej u súdneho exekútora: Mgr. Barbora Bartková, rod. Buziňáková, Exekútorový úrad so sídlom Kozia 17, 811 03 Bratislava, pod spisovou značkou EX 299/2014 o vymoženie 132,95 EUR s príslušenstvom a trov exekúcie takto:

rozhodol:

I. Súd exekúciu **z a s t a v u j e**.

II. Súdnemu exekútorovi súd náhradu trov exekúcie **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Oprávnený podal dňa 11.04.2014 súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhal vymoženía pohľadávky voči povinnému na základe exekučného titulu - Platobný rozkaz Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 16.10.2012, sp.zn. 7C/362/2012. Exekučný titul nadobudol vykonateľnosť dňom 29.01.2013. Dňa 16.04.2014 súd vydal poverenie pre súdneho exekútora na vymoženie predmetnej pohľadávky v prospech oprávneného.

2/ Súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že povinná dňa 08.12.2017 zomrela. Dedičské konanie bolo po neb. povinnej zastavené uznesením Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 09.03.2018, sp.zn. 5D/4/2018.

3/ Podľa ustanovenia § 243h ods.1 Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

4/ Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku ak to povaha veci nevylučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

5/ Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

6/ Podľa § 7 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením, pričom smrťou táto spôsobilosť zanikne.

7/ Podľa § 61 Civilného sporového poriadku procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

8/ Podľa ust. § 63 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať.

9/ Podľa ust. § 63 ods. 2 Civilného sporového poriadku v konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

10/ Podľa ust. § 57 ods. 2 exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

11/ Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

12/ Na posúdenie, či je možné v konaní pokračovať s právnymi nástupcami neb. povinnej súd preštudoval uznesenie, ktorým Okresný súd Dunajská Streda prostredníctvom notára dedičské konanie po neb. povinnej zastavil. Súd konštatuje, že vymáhaná povinnosť s poukazom na ust. § 470 OZ neprešla na dedičov povinnej osoby, nakoľko dedičské konanie bolo právoplatne zastavené. Vzhľadom na uvedené s poukazom na ustanovenie § 7 Občianskeho zákonníka spôsobilosť povinného byť účastníkom exekučného konania zanikla dňom smrti, ako aj na to, že vymáhaná povinnosť neprešla a ani neprejde na nového účastníka na strane povinného súd v zmysle § 63 ods. 1 CSP v spojitosti s ust. § 57 ods. 2 EP v znení do 31.03.2017 exekúciu zastavil, preto že je tu iný dôvod pre ktorý nemožno v exekúcii pokračovať.

13/ Podľa ustanovenia § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

14/ Podľa § 357 písm. a) Civilného sporového poriadku odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania.

15/ Podľa 200 ods. 2 Exekučného poriadku ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie.

16/ Súd sa pri rozhodovaní o trovách exekučného konania prihliadal na skutočnosť, že ak ustanovenie § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ako podmienku uloženia povinnosti na náhradu trov exekúcie oprávnenému predpokladá zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie, teda je na mieste preskúmať toto rozhodujúce kritérium aj v tomto konaní. Takýmto zavinením je potrebné zásadne rozumieť také vedomé konanie, či opomenutie oprávneného, s ktorým je zastavenie exekúcie v príčinnej súvislosti. Pri zavinení oprávneného navyše zo znenia citovanej právnej úpravy vyplýva, že musí ísť o výlučné zavinenie oprávneného, teda nemôže ísť ani o také konanie či opomenutie, ktoré by bolo len jednou z viacerých príčin vedúcich k zastaveniu exekúcie. O procesné zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie pôjde vtedy, keď mu bude možné vytýkať, že nedbal na náležitú opatrnosť a uvážlivosť a návrh na začatie exekúcie podal, hoci mal k dispozícii poznatky, z ktorých sa dal takýto výsledok predvídať. Aj pri preukázanom zavinení oprávneného má potom súd možnosť rozhodnúť spôsobom uvedeným v citovanom ustanovení, avšak túto možnosť nie je možné stotožňovať s povinnosťou tak urobiť. V predmetnej exekučnej veci oprávnený ani pri vynaložení maximálneho úsilia nemohol zabrániť smrti povinnej osoby a teda zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie tak nemožno vyvodiť. Súd skúmal, či je daný dôvod na zaviazanie náhrady trov exekúcie oprávneným podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, pričom musel konštatovať, že pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie v danej veci súd nemôže použiť ani ust. § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko tento sa viaže na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného, čo nie je však tento prípad, pretože exekúcia bola zastavená z dôvodu, že procesná spôsobilosť povinného zanikla dňom smrti, pričom povinnosť z exekučného titulu na dedičov neprešla. Ak súdny exekútor po začatí exekúcie zistil, že povinný je nemajetný, mohol zväžiť iniciovanie zastavenia exekúcie pre túto skutočnosť, čím by si zabezpečil aj náhradu trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s výkonom exekúcie. Súd zohľadnil aj ekonomické hľadisko, kedy zaviazaním oprávneného k náhrade trov exekučného konania, by dôsledky bezvýslednosti exekúcie znášal oprávnený dva krát - prvý krát nevyhovením jeho priznaného práva z Exekučného titulu a druhý krát uložením povinnosti na náhradu trov zastavenej exekúcie, čím by sa paradoxne oprávnený dostal do horšej pozície, ako keby k

exekučnému vymáhaniu vôbec nepristúpil (svedčí o tom aj nález Ústavného súdu zo dňa 17. decembra 2004 sp. Zn. II ÚS 31/4). Súd svoj názor súčasne opiera aj o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.02. 2012, sp.zn. 6M Cod/9/2012, avšak prikláňa sa k odlišnému stanovisku ktorý tam prezentuje JUDr. Rudolf Čirč. Legitímna nádej súdneho exekútora nadobudnúť náhradu trov exekúcie takto vzniká až momentom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia exekučného súdu o priznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor nevie a nemôže vopred predpokladať vznik situácie, že bez zavinenia oprávneného dôjde k zániku povinného. Napriek tomu nie je možné výkladom rozširovať prípady, kedy súd môže uložiť oprávnenému náhradu trov exekúcie, respektíve kedy trovy exekúcie znáša oprávnený. Preto v prípade, ak povinný zanikol bez právneho nástupcu a zároveň tu nie je niektorý z dôvodov pre uloženie povinnosti nahradiť exekučné trovy oprávnenému, neexistuje iné zákonné rozhodnutie, ako nepriznať súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. november 1983, séria A č. 70), v ktorom bolo zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie (v citovanom prípade advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie. Európsky súd pre ľudské práva ďalej akceptoval argument, že súdny exekútor mohol od oprávneného v exekučnom konaní žiadať preddavok na trovy exekúcie a zastaviť exekučné konanie v prípade jeho nezaplatenia. Súd pri rozhodovaní prihliadal na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia, taktiež na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. V konečnom teda súd rozhodol o nepriznaní náhrady trov exekúcie podľa zákonnej možnosti vyplývajúcej z ust. § 243j EP v platnom znení, nakoľko sú dané dôvody osobitného zreteľa, a to tie že nie je koho na náhradu trov zaviazat'.

Poučenie:

Proti výroku I tohto uznesenia je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 357 písm. a) CSP).

Proti výroku II tohto uznesenia odvolanie nie je prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia. Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ust. § 365 ods. 1 C.s.p., ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.